

Иван Димитров
Метаморфозата

Всичко започна един летен ден...

Бях отишъл на море с няколко приятеля и вече три дена се веселях-ме из дискотеките и баровете на курорта. По някога денем не успяхме да достигнем до плажа поради късното ни ставане, а щом цяла нощ ви-шиш по заведенията, сутрин въобще не ти се става.

Но въпреки това на сутринта на четвъртия ден успях да надви мър-зела си и станах за закуска. Опитах се да събудя и останалите, но никой от тях не реагира.

Измих се бързо, а после се избърснах. Обух банския си и отгоре об-лякох останалите дрехи. Вчесах косата си без да пропускам да си сложа малко гел. Прибрах плажното масло и кърпата в един найлонов плик. А после с огромни усилия накарах един от приятелите си да стане и въпре-ки възмущението му от „нарушаването на съня му“ да заключи след мен.

В ресторанта на хотела, където бяхме отседнали нямаше много хо-ра, което несъмнено беше резултат от нощните им бдения, до колкото вече ги бяхме срещали по заведенията.

Както всяка сутрин имаше шведска маса, което до известна степен много ме улесни, защото набързо излапах няколко кифлички, а още ня-колко прибрах в салфетки за из път към плажа.

И тъкмо когато излязох през входа и се насочих надолу по мрамор-ните стълби един нежен женски глас ме накара да спра на място и да се обърна:

– Здравсти. – веднъж вече се бях срещнал с Мери в една дискотека, където тя бе дошла с родителите си.

– Здравсти. – отвърнах и сънено примигнах с очи. – Тъъ... Как си?

Тя слезе по стълбите до мен.

– Добре. – рече. – А ти?

– Горещо-долу. – гласът ми прозвуча доста дрезгаво за човек, който би се направил на потенциален въздържател през изминалата нощ, въпреки да не бе пил много.

– Или така изглежда? – допълни тя.

– Може би.

– Но не се лъжа, че отиваш на плажа. – в думите и имаше повече жизненост, от колкото упрек.

– Така ли изглежда? – опитах да се закача с нея и това сякаш даде резултат.

– Аз също съм натам. – това не ме изненада, защото в плика, който носеше със себе си несъмнено имаше поне една кърпа за плаж.

– Тогава да тръгваме. – подканих я аз и тя побърза да ме хване под ръка.

Изкарахме си почивката страхотно, а после когато дойде време да се разделим, си разменихме адресите и телефоните, разбира се. По-късно се срещнахме отново. Мери се бе преместила с родителите си в моя роден град – Дарк сити, в една вила в полите на Шативо. Както разбрах тя принадлежала на фирмата, в която работел баща и.

Един ден, който се оказа най-черният в живота ми, аз се отправих на гости у Мери. Когато наближих вилата, доушите ми достигна ужасяващ рев, последван от женски писък. Реших, че във вилата е проникнал някой див звяр и се затичах с всички сили към главната врата. Влизайки, върхлетях на някакво злокобно чудовище, а в следващия миг докато се окопих от видяното, нещото стовари тежкото си ръчище върху мен.

Последното, което видях бяха другите две изчадия, които тикаха на сила в устата на Мери съдържанието на някакво шише с червеникава течност.

И изгубих съзнание.

Когато дойдох на себе си, стоях завързан с вериги за един стол, а пред мен стърчеше едно от чудовищата и ме гледаше с изцъклените си очи от глава до пети.

– От теб ще стане добър боец. – започна то.

Бях се вцепенил.

– Някога и аз бях като теб. – продължи миг по-късно то. – Но отпих от отварата и усетих величието на дивото, което ми даде такива сили, за които можех само да си мечтая. – изсмя се. – Скоро ще разбереш всичко. Веднъж за винаги ще забравиш кой си бил и ще сепревърнеш в част от нас.

– Време е. – обади се друг чудовищен глас и изчадиято пред мен се отдръпна, за да запечатам в съзнанието си онзи зъл образ, изправил се като канара пред мен.

Тялото ми се сгърчи от непоносима болка. Веригите, с които ме бяха оковали се изпънаха до краен предел. Усетих как през мозъка ми минава една ледена вълна, която сякаш заличава спомените ми и как мускулите ми се напрягат до пръсване. Погледът ми се замъгли.

Силуетите около мен ми се присмиваха. Бяха като някакви зловещи кукли.

Дочух рев.

Нещо чуждо започна да се настанява в паметта ми и да унищожава повече и повече спомени.

Нов рев.

И едва тогава сам осъзнах, че това е собственият ми глас. Нечовешки и зловещ рев.

Изведнъж метаморфозата приключи и в мозъка ми нахлуха познатите мисли. Сякаш нещо у мен се бе противопоставило на прииждащото зло, бе ми помогнало.

– Завърши ли фазата? – обади се един от гласовете.

– Изглежда. – отвърна му друг.

Не ги чух.

Ръцете ми сами поискаха да разкъсат веригите с неподозираната си мощ на мускулите, а после изблъсквайки с всичка сила чудовищата, за да мина, се насочих към близката стена.

Не знам какво точно стана.

В един миг стената бе пред мен, а в следващия бях вече отвън. Около мен се вдигаше прах, а по голото си тяло усещах допира на посипалите ме парчета от тухли.

Глътката въздух, която си поех ме накара да изрева яростно в средата на деня.

Разперих крила и полетях.

Не знаех къде да отида, нито си спомнях къде съм. Дори не бях предполагал, че имам крила. Инстинктът на дивото сам ме поведе във вярната посока.

Когато дни по-късно посетих вилата, тя вече бе пуста. Не бяха останали следи от живот. Сякаш тя винаги бе стояла все така изоставена и необитаема.

Повече не чух за Мери.

А спомените бавно избледняха. Вместо тях се загнезди онова чувство за чуждото в мен.

Небето беше мрачно. Времето калпаво. По прозорците барабаняха малките дъждовни капчици. За кой ли пореден път седях у дома си, с поглед вперен в монитора на компютъра и работех. От няколко месеца се занимавах с прекрояването и премахването на дефектите в сърс кода на видео библиотеката за новата версия на популярната операционна система на Обединения софтуерен концерн, а с това си изкарвах прехраната.

Няколко пъти ми се случи да се занимавам с изкуствения интелект на игри, но основно работех за ОСК. Те ми бяха осигурили вилата в покрайнините на града и въобще не се интересуваха, защо съм избрал такова забутано, според мнозина място. Интересите им се свеждаха

единствено до изпълнението на поръчката в определения срок.

Запомних информацията на хард диска и изключих компютъра, за да си почина час-два, когато изведнъж усетих прилив на енергия. Започваше се...

Случваше ми се всяка божа нощ. Викът на дивото у мен ме зовеше за скитосване.

Побързах да изляза отвън, докато изникналите от гърба ми крила не разкъсаха фанелката на парчета. От ръцете ми изникнаха смъртоносни нокти. Ушите ми се издължиха и щръкнаха. Лицето ми придоби кръвожаден вид.

Изправих се и изревах.

Бях избрал именно този обезлюден район в околността на Дарк сити, защото в радиус от пет километра имаше не повече от сто човека, разпръснати така, че нямаше любопитни съседи, които да ме шпионират денем или нощем.

Не исках светът да научи за дивото скрито в мен. Вече се бях примирил с него.

Издигнах се зловещо в мрачното небе сред барабанящите по крилето ми капки дъжд.

Една сутрин, седмица по-късно, станах рано сутринта, измих и се избърснах. Облякох се, закусих на бързо, а после взех магнитооптичния диск от компютъра си.

Излязох от дома си и поех с въздушния автомобил към регионалната квартира на Обединения софтуерен концерн. Бях завършил работата си няколко дни предварително и не желяех да бавя отчитането си пред големите босове.

След двадесетина минути шофиране спрях пред огромното здание на ОСК. Паркирах въздушния си автомобил на въоръжения паркинг и се насочих към входа.

Щом влязох в сградата ме спряха за проверка.

– Джон Мелдън. – показах им магнитната си карта и те побързаха да я проверят на терминала си.

– Господин Стивънс ви очаква. – отвърна ми единият от пазачите и ми върна вежливо картата.

Изкачих се с асансьора до третия етаж и секретарката на Пиър Стивънс ме съпроводи до кабинета му. После ни остави двамата насаме да обсъдим нещата.

– Радвам се да те вида отново подранил, Джон. – рече Стивънс, след като се ръкувахме.

– И аз също. – отвърнах. – Нося новата видео библиотека.

– Хубаво.

Поставих я на бюрото му.

– Ето документите. – и ми подаде една бяла папка.

Отворих я и отбелязах в графата датата на предаване на поръчания компонент, а после се подписах в съседната. Върнах папката отново на Пиър.

Той допълни и своя подпис на мястото, където бе нужно, а после удари сухия печат.

– Това е.

– Да. Мерси.

– Няма защо.

Двамата си стиснахме ръцете.

– Мисля да си взема почивка за няколко седмици. – допълних миг по-късно.

– Тогава приятно прекарване, Джон. Ако се наложи ще те потърсим на клетъчния ти телефон.

– Добре. – отвърнах и после излязох през вратата. Изчаках асансьора да пристигне и се качих в него.

Вече слизах надолу, когато ненадейно вратата му се отвори и влязоха група работници. Но не те ме заинтригуваха. Зад тях в коридора се мярна една жена. Не си спомням да я бях срещал някога, но острият и поглед, който ме прониза, ме накара да потреперя. Нямах съмнение! Образът и изплува от миналото.

Асансьорът затвори вратата си и продължи надолу, а с него изчезна и чувството за опасност.

Настъпи нощта. Времето, в което аз се прераждах за нов живот. Време, в което то се появяваше. Но тази нощ не дойде. Дори не направи опит да го стори. Бях разтревожен и щастлив. След толкова години най-накрая се бях спасил от него. Обаче нещо вътре в мен ми говореше, че се лъжа. То все още си беше там. Сега само се спотайваше. Изплувалите от миналото спомени го караха да чака.

Но какви бяха те? И какво ги бе пробудило да се върнат отново? Появата на една жена, която дори и не познавах. Обаче миналото се връщаше. То ме караше да треперя и същевременно ми даваше сила. Даваше ми мощ. Огромна мощ, подтиснала другото у мен.

Коя бе тя? Защо точно тогава? Какво искаше от мен? Да не би да знаеше нещо за живота ми? Или може би имаше доказателства за прераждането ми?

Не! Та кой би могъл да познае, че нощем не съм човек? Кой можеше да ме разпознае в другия образ? Но все пак...

Миналото продължаваше да ме тревожи. Да ме кара да треперя и да се подсецам за клетвата си. Да си спомням болката и любовта, злото и добротата. Сякаш тази среща бе знак за бъдещо събитие. Смърт или радост? Може би предвещаваше смъртта ми? Може би щях да загина или да открия лек? Да се спася от злото? Да заживея спокоен живот както обикновен човек? Живот, в който няма да се меси дивото у мен. Но какво точно предвещаваше? Кое от двете, а може би никое от тях? Може би беше просто случайност, а не знак?

Но едно нещо беше ясно – тази среща ме бе накарала да почувствам огромна опасност. Толкова огромна, че може би нямаше място, където да бъда в безопасност. А и друго ме тревожеше – дивото беше изчезнало и ако не се появеше докато чувствах тази опасност, трябваше да разчитам единствено на човешките си сили, а те отстъпваха многократно на другите.

Въпреки това си стегнах багажа и потеглих с въздушния си автомобил към планинската верига Рунингън, където бях резервирал стая в една хижа. Там щях да изкарам около месец.

Първия ден от почивката прекарах пред монитора на компютъра си. Все още подозирах околните.

А и кои ми бяха съседи?

Един откачен химик, който цял ден вдигаше шумотевица. Без малко да направи пожар. От досието му личеше, че работи за някакъв гигант в сферата на химическата промишленост.

Другият беше бивш командос от частите на НАТО. Бе участвал в няколко известни сражения и спечелил доста медали и отличия.

Колкото до третият. Той беше най-големият особняк от тримата. Старец на около седемдесет, който бе отседнал тук преди две години и нещо. Много затворен и необщителен. Дочух, че имал много богат син, живеещ зад граница.

Останалите апартаменти в крилото бяха празни, понеже сезона още не беше започнал.

Следващата седмица по график трябваше да се срещна и с тримата. В списъка първи беше химика. От персонала разбрах, че през цялото време се заключвал в една малка барачка, където вършел опитите си. Появявал се за хранене и късно привечер преди поредната си нощна разходка. Освен това дочух, че когато някой го наричал „лудия“ или „бомбаджията“, той направо побеснявал.

Една вечер го засякох, когато започваше обиколката си и сякаш случайно, аз изхвърчах от входа на хижата в спортно облекло. Когато ме видя той попита:

– На къде, господине?

– Да се поразкърша. А вие?

– Ами... и аз също. – отвърна химикът.

– Тогава да потичае заедно. – предложих аз.

– Защо не. – рече той и се засили по пътеката. Аз го последвах и скоро го настигнах.

– Ходили ли сте до водопада? – запита ме химикът, щом намали темпото.

– Не. – отвърнах.

– Тогава искате ли да ви го покажа?

– Може. – рекох и още в същия миг мъжът спринтира напред. Аз се засилих да го последвам.

– Питър Дрейк. – рече той, щом се изравнихме и подаде ръката си за запознанство. – Химик.

– Джон Мелдън. – отвърнах и я стиснах. – Програмист.

– Хубаво.

Скоро стигнахме до водопада и спряхме да си починем. Но сякаш човекът с мен не знаеше почивка. Стоеше прав и гледаше с някакво опиянение падащите води.

– Виждате ли? – рече изведнъж той и аз се надигнах от камъка, върху който бях предпочел да седна. – Дъгата.

– Да. – рекох щом забелязах преливащите между падащата вода и въздуха цветове.

Това ме наведе на мисълта за нещото в мен. Погледнах към слънцето на хоризонта. Скриваше се зад короните на дърветата. Въпреки че дивото не се беше появявало отдавна в съзнанието ми, нещо ме накара да побързам да се прибера.

– Слънцето залязва. – рекох аз. – И мисля да потеглям обратно към хижата. Ако...

– Не. Няма нищо. – отвърна Дрейк. – Аз също мислех да се връщам.

И двамата се насочихме в обратна посока.

Почувствах прилив от енергия. Усетих как човешкото в мен се скри, а на негово място се появи другото. В същия миг се спънах и се изтъркулих по един хълм. Ударих се в някаква скала и сякъш мозъкът ми се размъти.

Едвам успях да се изправа, но това не беше най-лошото. Краката

едвам ме държаха.

Няколко секунди останах прав, а после рухнах върху тревата.

Събуди ме лъчът на слънцето. Отворих очи и погледът ми улови размазания образ на надвесилия се над мен човек. Когато се надигнах, той тревожно ме изгледа и заговори:

– По-добре лежете. Ударихте се лошо. – беше химикът.

– Няма ми нищо. – самоуверено отвърнах и леко се повдигнах, но после отново се отпуснах. Болеше адски.

– Защо не ме предупредихте? – изведнъж добави Дрейк.

– Какво?

– Много добре знаете. Говоря за „Метаморф 17“. Не мога да си представя, че действа.

– Моля?

– Вижте. Знам всичко и е по-добре да ми се доверите. Няма да ви издам на никого.

Изгледах го замислено.

– Значи знаете всичко. – миг мълчание. – Тогава няма смисъл да ви разказвам същото.

– Разбирам ви. Може би друг път. – мъжът стана и се запъти към вратата.

Преди да излезе подхвърли:

– Не говорете за това с друг освен с мен и господин Пи. Той ви до мъкна до тук, ако се питате кой още знае. – рече и излезе навън.

След обяда отидох на гости у Пи – така наричаха командоса. Състоянието ми леко се бе подобрило с помощта на болко успокоителните лекарства, които бях погълнал сутринта. И въпреки че ми костваше много, успявах да се движа.

Щом почуках на вратата Пи ми отвори и ме покани вътре. Беше средно висок, набит и едър мъж с късо подстригана побеляла коса и остър като бръснач поглед.

– Браян Рош. – рече той и ми подаде ръка.

– Джон Мелдън. – отвърнах и се здрависахме. – Приятно ми е.

– На мен също. Моля седнете. – дръпна единия от столовете на малката масичка.

Аз седнах и той продължи:

– Чай?

– Да. – отвърна и той наля две чаши, сложи захар и внимателно ми подаде едната.

Отпих от чая – беше превъзходен.

– Извинете. – изведнъж се сети нещо. – Не ви попитах дали предпочитате чая със захар.

– Не се притеснявайте. – отвърнах учтиво аз. – Винаги го пия с повечко захар.

– Тогава да ви предложа. – и ми подаде захарницата.

– Не. Благодаря. – отвърнах и той я остави отново на масичката.

Настъпи един кратък миг тишина.

– А играете ли шах? – запита ме командосът.

– Да. Разбира се.

– Тогава искате ли да изиграем една партия?

– Добре. – отвърнах и още на мига Пи извади една дървена кутия шах. Беше доста стара.

Даде ми възможност да си избира с кои фигури да играя и аз взех белите. После двамата наредихме едноцветните си армии по дъската и мигове след това, започнахме играта.

Бяха ми нужни точно двадесет и три хода, за да матирам противника си. А когато го сторих той рече:

– Брилянтно. – и стана от стола.

Аз последвах примера му и спортсменски си стиснахме ръцете.

– Вие сте един от малкото хора, които са успели да ме победят на шах. – рече той докато се ръкувахме. – И то наистина брилянтно. Ходът с коня беше много хитър.

Усмихнах се.

– Е. Не съм чак такъв майстор, какъвто ме изкарвате, но да приемем, че съм добър. – скромно отвърнах аз. – Бихте ли ме извинили сега, но се налага да си почина малко.

– Почивка? Да. Разбира се. Как се чувствате сега?

– Малко по-добре.

– Ами тогава... – Пи се замисли за миг. – Какво ще кажете тогава да се видим в 19:00 в стаята на Питър. Всеки ден се събираме да си побърим и да направим по партия шах?

– Реванш? – рекох аз и излизайки добавих. – Добре.

Часът беше 19:00 и вече бях пред вратата на химика. Почуках леко и от вътре долетя един глас:

– Кой е?

– Аз. – отвърнах на въпроса.

Вратата се отвори бавно и пред мен застана Питър.

– Влезте. – рече вежливо и се отмести настрана, за да мина, а после затвори след мен вратата.

Минах през антрето и се озовах в обширна стая. В края и от страната на вратата беше поставено едно легло, а до прозореца се намираще малка масичка. На нея бе поставена дъска за шах и от разместването на фигурите разбрах, че току що бях прекъснал играта.

При появата ми от единия стол до масичката стана Пи и ме поздрави, а аз му отвърнах с жест. После седнах на свободния стол.

– Наистина ли победихте Пи? – възбудено заговори химикът, докато сядаше на мястото си.

– Да. – потвърдих думите му.

– Брилянтна победа. – допълни командосът.

– Е, не беше точно такава, но... – не можах да довърша, защото Пи ме прекъсна.

– Брилянтна си беше. Не каква да е, а брилянтна. – държеше на своето мъжът.

– Добре. Така да бъде. – съгласих се накрая аз и видях как Пи се успокои. – Вижте. – продължих с по-тих глас. – Дошъл съм, защото реших да ви разкажа някои неща.

Двамата ме погледнаха заинтригувани. Това и чаках. Взех си една от бисквитките от поставената на масата кутийка и започнах късия си разказ.

– Смятам, че е безсмислено да разказвам всичко от начало до края и да се впускам в подробности. Затова ще се огранича с основното. – рекох и захапах бисквитката, преглътнах и продължих. – Беше най-кошмарният ми ден. Намирах се в една вила, където бях попаднал по случайност. Халосаха ме. Когато се свестих не бях човек. Видях едно същество, което също не беше човек. То ми каза нещо, но вече дори не си спомням какво. После усетих, че притежавам огромна сила и в изблик на ярост разкъсах веригите, с които бях окован. После избягах от вилата и сега дивото идва всяка нощ.

– Доста интригуващо. – отвърна Пи и двамата с химикът се спогледаха за миг.

– Как го поехте? – запита на свой ред Питър.

– Онова... – неуверено рекох аз.

– Да. „Метаморф 17“.

– Не знам. – отвърнах. – Халосаха ме и щом дойдох в съзнание вече не бях обикновен човек.

– Интересно. – продума химикът. – Много интересно.

– Да. И аз така мисля, Пит. – намеси се Пи. – Но нека си доиграем партията. Господин Мелдън ми е обещал реванш.

– Добре, Браян. – рече Дрейк и допълни. – Нали ще ни погледате докато свършим? – погледна към мен.

– Да. – отвърнах и те започнаха.

Изходът от партията сигурно беше предрешен още в самото начало, преди да пристигна, защото Пи почти бе успял да смаже съпротивата у противника си и да го остави с няколко фигури. Но в следващите ходове Дрейк почти успя да постигне равенство. Когато изведнъж командосът се възползва от една не така добре огледана ситуация и безпроблемно достигна до заветното „шах“.

Двамата станаха и си стиснаха ръцете спортсментски. Размениха си няколко похвални реплики, а после химикът се отдръпна, за да седна аз на неговото място.

– Добре. Господин Мелдър. – започна командосът. – Изберете с кои фигури ще играете.

– Белите. – решително посочих аз и двамата внимателно наредихме армадите по полетата. Имаше нещо странно в подреждането на Пи, но реших да го премълча пред него.

Тази партия продължи малко по-дълго от предишната. Макар командосът да успяваше да отрази атаките ми и на своя глава да подема свои нападения, не можа да победи белите воители. На тридесет и седмият ход го матирах.

Отново си стиснахме ръцете и съкрушен от новата загуба Пи си тръгна. Останах да изиграя една партия с химика, а после и аз се прибрах в стаята си.

Бях на балкона и от там гледах група диви свине, ровещи се в пръстта близо до оградата на хижата. Приличаха на малки деца, които си играеха в пясъчник.

Когато изведнъж се появи едно по-гъсто прасе и избута няколко от по-малките. Но вместо да започне да рови из пръстта, то се надигна и изправи. Едва тогава усъзнах, че това беше нещо друго.

Изведнъж създаването се прехвърли през оградата и се затича с всички сили към балкона ми. Онемях от ужас.

Изплашен до смърт се втурнах в стаята си. Изтичах до вратата. Хванах дръжката и се опитах да отворя вратата, но бях забравил, че е заключена.

В същия миг от към гърба ми долетя рев. Завъртях глава назад и погледът ми срещна една отворителна грамада.

Животното ме сграбчи с подобните си на ръце израстъци и аз изкрещях от ужас...

Събудих се от виковете си.

Не можах да заспя. Тегнеше ме познатото чувство за приближаваща беда. А и освен това химикът и Пи не ми вдъхваха доверие. Защо на двамата им бе нужно да научат историята ми? И защо командосът толкова настояваше, че съм го победил блестящо като самият той не беше много добър? Аз го бях усетил, а и онази грешка в подреждането на фигурите върху дъската...

Нямах отговор. Само можех да гадая, а аз самият не бях много добър по тази работа. Всичко тънеше в мрак и мъгла. Сякаш се намирах на откъснат от света остров...

Изведнъж се почука на вратата. Стреснах се. Дали не чукаше заплахата и ако бе тя какво можех да сторя аз. Да взема пистолета и да се хвърля в битка като във филмите. Добре. Но от къде по дяволите пистолет? Та аз не разполагам с такъв.

Ново почукване. Дали бе добра идеята да се скрия някъде? Но в стаята нямаше къде. Така или иначе човек все някога умираше. Дали щеше да е сега или по-късно – разбира се бих предпочел да е по-късно, но в този миг нямаше много избор.

Или онзи щеше да разбие след малко вратата или аз щях доброволно да му я отворя. Нужно ли бе да рискувам?

– Господин Мелдън? – обади се един тих глас. – Добре ли сте? Господин Мелдън. Отворете ми.

Предпочетох да рискувам. Несъмнено това беше някой от персонала, който бях сплашил с виковете си.

– Един момент. – рекох и станах от леглото. Бавно се доближих до вратата. Отворих я и едва тогава усъзнах огромната си грешка. Срещу мен стоеше онзи особен старец от крилото ми. В ръката си стискаше дръжката на бластер.

Няколко мига стоях като вкаменен по пижама пред прага на вратата за стаята си. После онзи ми направи знак с оръжието да вляза. Затвори внимателно вратата след себе си и я заключи.

– Извинете господин Мелдън. – рече отново тихо. – Седнете на леглото и се успокойте. – изключи предпазителя и прибра бластера си под своите дрехи. Махна маската от лицето си и в сумрака на стаята успях да забележа суровото му младо лице.

– Казвам се Никълс Кейнс. – продължи непознатия. – Код 328411 Б от взвод 42 на НАТО. Сигурен съм, че не ви говори нищо, но несъмнено може да ви заинтересува името на един проект. „Метаморф 17“.

Застинах за миг. Много добре знаех какво имаше в предвид

непознатият.

– Нямахте да ви навестя, ако онази вече не ви бях видял със собствените си очи в морфирало състояние. – миг мълчание. – Нужна ми е помощта ви, господине. Вие сте програмист и както научих едно време сте се занимавали с някои неща.

Кимнах.

– Трябва да използвате мрежовия си компютър и да пробиете защитата на едно строгоохранявано място на НАТО. Казва се форт Бистъл.

Намръщих се.

– Не. Не си мислете че ви карам на сила. Знаем, че това е много рисковано начинание. Аз поемам своя риск. Вие трябва да направите също-то и с вашия. – седна на едно столче. – Много добре знаем и двамата, че вие сте заразен с „Метаморф 17“. Но това което само аз знам е, че след известно време мутацията ще престане и вие ще се превърнете завинаги в мутант.

– И как бихте могъл да ми помогнете?

– Има противоотрова. Но тя се съхранява единствено във форт Бистъл.

– И мислите, че ще ви повярвам?

– Не сте длъжен, господине. Аз само ви предлагам възможност да живеете. Като нормален човек.

Миг тишина.

– Но ще ви дам един факт в подкрепа на истината в думите ми. Вече сте се запознали с Браян Рош. Той беше командир на взвода, когато пренясяхме „Метаморф 17“ от Вега до Земята. Аз го научих да играе шах. Така и не се научи да подрежда правилно фигурите на дъската. Винаги грешеше мястото на царя и царицата.

Отново тишина.

– Сега вярвате ли ми?

– Може би. Но защо искате да влезете във форт Бистъл?

Онзи мълчеше.

– Отговорете ми?

– Сигурен ли сте, че искате да знаете?

– Да.

– Търся сестра си. Те я отвлякоха преди години докато бях още млад и на борда на Силициновият – кръстосвача, с който донесохме „Метаморф 17“ на Земята.

– Но не е само това.

– Да. Искам да си отмъстя за това което сториха с мен.

– Какво са...

– Прекалено въпроси ми задавате господин Мелдън. – прекъсна ме мъжът. – Ще ми помогнете ли?

– Не знам защо се забърквам в цялата тази каша Ник. Нали мога да те наричам така?

– Да.

– Но ще се постарая да направя всичко, което е по силите ми.

– Тогава вземи това. – и ми подаде лист хартия. – Отбелязал съм нужните ни кодове.

Сложи си маската и преди да кажа нещо рече:

– Утре в 14:00 при водопада. Ще те чакам. – отключи вратата и излезе в коридора.

Аз станах и затворих след него. Тази нощ нямаше да мога да спя, защото имах работа.

Банките на форт Бистъл бяха защитени добре, но не беше много трудно човек да използва някои от бъговете на операционната система на НАТО, за да успее да премине през паролите и да достигне до списъците.

Това и направих, и въпреки че за един миг без малко щях да се хвана на един трик, заложен от специалистите им в един формуляр за попълване. Останалото ми се стори малко по-леко, макар на моменти да се отчайвах и да мислех, че няма да успея да разгадая идиотските кодове, които използваша служителите във форта.

Когато достигнах до схемата на сградата и паролите за всеки от секторите, пуснах две копия на принтера. Сравних нужните данни на Ник с тези, които бях открил и ги обозначих допълнително на неговия екземпляр.

Изгорих лисчето му.

Изключих компютъра от мрежата и веднага изчистих всички възможни улики от паметта му. Много добре знаех какво къде се записваше и затова операцията не ми отне много време.

После съгнах двата екземпляра, прибрах ги в джоба на пижамата си и легнах да поспя.

Събудих се към единадесет. Станах, измих се и се преоблякох. Излязох на терасата.

Денят както обикновено беше прекрасен. Въздухът чист и прохладен. Слънцето галеше с животворните си лъчи дърветата, а птичките пееха щастливи.

Беше минало време за закуска и затова не бързах да изляза от

стаята си. Стоях на терасата, вдишвах хубавия планински въздух и се наслаждавах на природата.

Докато не погледнах часовника си и установих, че минава единадесет и половина.

Влязох в стаята си и затворих вратата към терасата. Спуснах пердетата. Взех си документите и парите, а после излязох в коридора. Заключих вратата и се запътих към ресторанта.

– Джон. – долетя откъм гърба ми един познат глас. – Ще ни изчкаш ли за момент?

Обърнах се и с изненада установих, че по коридора се задаваха Пи и химикът.

– Да не сте се успали? – запитах ги аз.

– Може да се каже така. – отвърна командосът. – По принцип ставаме в осем сутринта. Но вчера стояхме до късно и както изглежда днес сме се успали.

– Значи ще обядваме заедно. – рекох и им махнах с ръка. – Тогава нека не се бавим.

Тримата влязохме в ресторанта и седнахме на масата, на която бяхме вечеряли снощи. Поръчахме си и няколко минути по-късно пристигна супата.

– Вчера вечерта да сте чули някакво радвигване в коридора? – рече Пи докато обядвахме.

– Не. Не съм чул нищо. – отвърнах.

– И аз също. – добави химикът.

– Тогава сигурно ми се е причуло. – рече Пи сякаш, за да се извини за въпроса си.

Когато привършихме се отправихме към стаите. Днес в двамата ми съседи имаше нещо странно. Затова предпочетох да не разменям повече думи с тях.

Прибрах се в стаята си и се заключих. После зачаках да настъпи времето за срещата ми с Ник.

В 13:30 напуснах стаята си. Носех лисовете хартия скрити в задният джоб на дънките си.

Пи и химикът, които от няколко дена почти непрекъснато се движеха неотлъчно от мен сега не се виждаха никъде. Може би се бяха събрали на партия шах.

Но това въобще не ме интересуваше и аз побързах да напусна хижата колкото се може по-бързо. Нямах намерение случайно да се натъкна на тях. И след няколко минути вече вървах бързо по пътеката сред

гората в посока водопада.

Не след дълго достигнах до него. Седнах на един камък и зачаках идването на Ник. Когато видях поставената до камъка бележка. Вдигнах я и внимателно я прочетох наум.

Беше прекалено много съмнителна. И освен това почеркът сякаш беше леко разкривен и не съвпаднаше до толкова с този, който имах върху бележката от вчера вечерта.

Огледах се внимателно наоколо. Имах странното усещане, че някой в гората ме наблюдава. Но не успях да го открия сред множеството хрусталаци – трябваше да се бе скрил много добре.

Имаше нещо много странно във всичко това и не само защото нещата сякаш се превръщаха в прекалено съмнителни. „Метаморф 17“, ако въобще съществуваше такова вещество и го бях погълнал по някакъв начин в онова имение, несъмнено можеше да се окаже някаква клопка, с която типове, които ми бяха дали питието преди години, сигурно се опитваха да упражнят контрол върху мен.

Но и да грешах не трябваше да предавам информацията, с която се бях сдобил тази нощ. Или това не беше бележка от Ник или той беше с враговете ми. И при двата случая трябваше да излъжа, защото иначе можех да се компроментирам. А не ми се искаше да го сторя толкова глупаво.

Защото ако всичко това наистина бе организирано от онези зли типове – сега беше дошъл мигът на отмъщението. Онзи бленуван миг, чакан години наред.

Извадих химикалката от джоба на ризата си. Поставих листа хартия върху камъка и набързо написах една дума – „нищо“. После прибрах писалката си и оставих листа на старото му място. Огледах се бързо и поех обратно по пътеката.

Така и не забелязах двете тъмни фигури които се промъкнаха изпод хрусталаците и доближиха до камъка.

Бързо се прибрах в стаята си. Заключих вратата и веднага смених паролата и. Така поне ако някой искаше да влезе при мен първо трябваше да взриви вратата.

После пузнах компютъра си и чрез физиономния справочник започнах да търся жената, която бях срещнал в сградата на ОСК. Трябваше да го сторя още отдавна, когато я видях. Но по онова време страхът беше изпълнил жилите ми и паниката бе изключила аналитичната част от мозъка ми.

Оказа се прекалено трудно. Дори повече от прекалено. Макар и да

си спомнях бегло лицето и, ми беше доста трудно да го трансформирам абсолютно точно и вярно. Надявах се единствено, че нещо от нейните лични данни ще ми подсказе коя е тя. Но и това беше трудно, защото повечето хора, които откривах не ми говореха абсолютно нищо, дори ми бяха непознати.

Когато изведнъж нещо събути спомените вътре в мен. Погледът от екрана се впи изпитателно в очите ми и аз изтръпнах. Отместих поглед в страни, но не успях да се освободя от чувството за огромна празнота в съзнанието си. Вместо спомените, които предизвикваше това лице, аз открих нещо чуждо, нещо нечовешко.

Станах от стола пред бюрото и се насочих към нощното шкафче до леглото ми. Там стояха лекарствата, а аз сега се нуждаех именно от поне един витамин.

Но още преди да отворя шкафчето, автоматичната вратата се отвори със съскане и през коридора прелетяха няколко лазерни лъча. Удариха безпогрешно преносимия компютър и ключения към модема клетъчен телефон.

Из стаята се разхвърчаха парчета пластмаса.

Опитах се да залегна, но не успях. Бях замръзнал като вкаменена статуя.

– Джон Мелдън. – един познат глас ме извика по име. – Твоят ред вече е дошъл.

И тогава то се върна, за да поеме борбата за оцеляване...

Лежах на пода, целият облян в кръв, а до мен се въргаляха останките от трупове на Пи и химика. Имах чувството, че току що бях излязъл от ада. Не усещах нито болка, нито радост. Нямах представа за случилото се и изминалото време. Сякаш нищо не бе станало. Сякаш... но все пак.

– Но все пак се случи. – прошепнах неволно и едва тогава осъзнах всичко.

Досетих се какво липсваше. Открих точно коя част от огромната мозайка беше потънала дълбоко в паметта ми. И я съединих с останалите парчета. Тя не липсваше. Само се бе загубила в дълбините на съзнанието ми.

– Мери. – думата сама излезе от устата ми, а в съзнанието ми отново се появи образът и.

Станах от земята и отидох до вратата. Онези типове я бяха отворили с паролата – новата парола. Дори не си бяха дали зор да я разбият.

Затворих вратата. Издърпах двата трупа в банята, измих кръвта от

себе си и се преоблякох. Скрих внимателно бластерите на нападателите си под новата ми риза.

Излязох в коридора и се насочих към рецепцията. Смятах да се обадя в полицията.

Стори ми се прекалено тихо за вечерно време. Хората трябваше вече да са се насочили към ресторанта, но по пътя не срещнах никой. Сякаш хижата бе пуста.

Когато стигнах до рецепцията установих, че протоколният робот липсва. Насочих бърз поглед към входната врата – тя беше затворена и несъмнено заключена.

Вдигнах телефонната слушалка. Нямаше сигнал. Връзката беше прекъсната.

Не знаех какво става. Дали не сънувах? Или бях полудял? Може би не бях идвал никога в онази хижа, която познавах преди? Може би направо бях дошъл в една изоставена почивна станция? И ако беше така защо го бях сторил?

Много въпроси на които нямах отговор. Но несъмнено съществуваше един човек, който можеше да ми ги даде – Ник. Трябваше да вляза в стаята му и да проверя дали наистина бе живял там.

Бързо открих стаята на Никълс и без особени проблеми отворих вратата. Паролите бяха махнати предварително и може би именно това беше причината, поради която Пи и химикът бяха успяли да влязат при мен.

Стаята на Ник беше подредена и чиста. Сякаш никой не бе живял в нея. Но аз не смятах така. В спомените ми тук трябваше да се намира онзи мъж, който ме беше навестил предишната нощ и бе помолил за помощ.

Не можеше да полудявам и не можеше новите спомени да заличат по какъвто и да е начин старите. Сякаш бях минал в някакъв по-напреднал стадий на действието на онова вещество – „Метаморф 17“, както го бе нарекъл Ник и онези двамата в банята.

Бързо се разтършувах из стаята и още в същия миг забелязах, че липсва прах. Нещо, което ме накара веднага да погледна от другата страна на случилото се.

– Несъмнено някой предварително беше запланувал цялото това мероприятие. – мисълта изведнъж проблясна в съзнанието ми.

Значи ако Ник беше на моя страна, за което почти не се съмнявах, въпреки да изглеждаше обратно, той трябваше да е затворен някъде тук в хижата или вече мъртъв.

След като не открих каквото и да било друго освен липсата на прах в стаята на Никълъс, реших да се възползвам от терминала в рецепцията и да открия в коя стая евентуално би могло да има някогo.

Излязох в коридора и на бегом достигнах до входната врата. Седнах на креслото на рецепцията и включих терминала. Нищо. Индикаторите на таблото не светеха.

Но системата на вратите работеше. Коегo значеше само едно – имаше резервен генератор и той все още бе в действие.

Станах от стола. Огледах се и бързо отворих една странична вратичка, която водеше в помещението намиращо се зад стената на рецепцията. Веднага влязох вътре и трепнах щом забелязах множеството електрически табла.

Отворих ги всички и внимателно проследих отбелязаните по тях символи. Намерих превключвателя на резервния генератор, но когато реших да го преместя от ограничен в пълен достъп забелязах, че умишлено е повреден и не мога да го сторя.

Но в главата ми присветна една лапичка и веднага се огледах. В единия ъгъл се въргалиха няколко къси оголени проводници. Взех единия и след като премерих нужното ми парче, използвах лежащите до преди малко на пода клещи, за да получа това, което ми трябваше. А после много внимателно поставих парчето метал. Присветнаха няколко искри и токът потече.

Върнах се в рецепцията и забелязах как лампичките на таблото замигаха. Седнах на стола. Заредих системата за почистване на стаите. Тя притежаваше невероятният енджин за проверка за намиращи се клиенти по стаите. Когато служителите откриеха, че в някоя от тях има хора, изчакваха те да я напуснат и едва тогава я почистваха, както и сменяха някоя от аксесоарите.

Пренасочих търсенето до всички стаи в двете крила на хижата и след около минута пристигнаха резултатите. В противоположното на моята стая крило системата докладва за засечен обект на леглото. Беше само един.

Взех контрола върху енергийния щит и веднага го задействах. Ако някой се опиташе да влезе, докато аз бях далеч от контролното табло, можеше да го стори само с помощта на дизруптер. А това беше доста голямо подвижно съоръжение.

Надявах се да не се случи нещо такова.

Превключих достъпа между двете крила като „възможен“ и се насочих към посочената върху схемата стая.

Щом достигнах до нея извадих единия от скритите бластери и внимателно отворих вратата. Изчаках един миг скрит до касата зад стената и едва тогава направих крачка пред нея. Приклегнах и стрелях с бластера.

Нищо.

Направих няколко крачки напред и отворих вратата на банята. Отново срялах профилактично. Но вътре бе чисто.

Завъртях се и съсредоточено се вмъкнах вътре в самата стая. Бях готов да дам още един изстрел, когато установих, че единственият обитател е лежащият неподвижно на голямото легло мъж. Беше затворен с магнитна мрежа.

Знаех кой е той. Ник.

Доближих се и превключих бластера на магнитен режим. Насочих го към мъжа. Стрелях и присветващото, жужащо поле изгасна моментално. Настъпи кратък миг тишина.

Върнах нормалния режим на оръжието си и леко побутнах Ник по рамото. Той се завъртя бавно и рече с пресипнал глас:

– Вие...? Господин Мелдън? – учудването му се изписа по лицето.

– Само Джон. – отвърнах и додадох. – Добре ли си?

– Криво ляво да.

– Но какво се е случило с теб?

– Пи и онзи химикът ме изненадаха много подло пред водопада и ме омотаха с магнитна мрежа. После всичко сякаш ми се губи...

– Нещо каза ли им?

– Не. Те дори не ми дадоха такава възможност. Но ти как успя да се измъкнеш при водопада?

– Дълга история.

– А как успя да ме откриеш?

– Не беше много трудно.

– Тогава да побързаме и да се справим с онези отвратителни типове, защото сигурен съм, че са намислили нещо.

– Няма смисъл. – гласът ми бе твърд. – Те са мъртви.

– Мъртви? – и ме погледна с въпрос в очите.

– Сега по-важното е да се измъкнем от тук, докато все още можем да го сторим. – и бързо излязох в коридора.

Ник ме последва отвън.

– Прави ли ти впечатление, че е неестествено тихо? – казах.

– Да.

– В хижата е пусто. Тук сме единствено само ние двамата. И ми

мирише на опасност.

– Тогава нека да се изнасяме бързо.

– Да, но преди това искам да направим едно нещо. Нали знаеш роботите пазачи?

– Да.

– Можеш ли да ми кажеш къде точно се намира саморазрушителният модул?

– Разбира се.

– Тогава заедно ще прикачим единия от онези работи към системата на енергийния щит и когато някой изключи защитата на системата цялата хижа ще хвъркне във въздуха.

– Мислиш ли, че ще ни потърсят?

– Да.

– Аз също. И знам точно кои ще бъдат те.

– НАТО.

– И метаморфите.

Не ни отне много време докато пренесохме единия от вкаменилите се като статуи работи и го свързахме към главния генератор на енергийния щит. Задах на системата в главния терминал да изпрати импулс по кабела до мъртвия робот в случай, че щита престане да действа. А после се подсигурих допълнително и при вариант, когато мощността му падне под минимума – ако използваха дизруптер.

Когато привършихме с всичко, се измъкнахме от хижата и преминахме през щита. Не открихме превозни средства и затова се насилих да прехвърля духа си в тялото на чудовището. Като преди това предадох оръжията и разпечатките на Ник.

– Как мислиш, Ник? – рекох докато летяхме в посока форт Бистъл.

– Те знаят ли, че сме се измъкнали?

– Не. – твърдо отвърна мъжът.

– И от къде си толкова сигурен в това?

– Знам го.

– А сега на къде точно пътуваме? – опитах се да сменя темата.

– Целта е някъде отпред. – отвърна Ник и добави. – Аз ще те напътствам. Имаме около стотина километра.

– Дали ще издържа?

– Да. – тонът бе твърд. – Трябва да го сториш зарада каузата. Поне аз така бих направил.

– Добре. – гласът ми беше прекалено топъл за метаморф.

Прелетяхме над оградата и кацнахме в една горичка. От тук

трябваше да продължим пеш.

– Все още не са ни засекли. Метаморфите са невидими за радарите им и нещата около тях също. Но ако не внимаваме бихме могли да попаднем в някоя клопка и да се издадем.

– Разбрах те.

– Нека тръгваме тогава. Ти върви след мен. Аз ще водя. – и за миг се завъртя към мен. – Ще разчитаме на погледа ми.

– Но как?

– Повярвай ми. – думите му бяха сякаш безгласни.

– Добре.

И двамата поехме през горичката напред към неизвестното. Но само за мен – Ник сякаш знаеше всяко кътче от това място. Ако приближихме до някой сензор на движение, веднага го заобикаляхме от далеч. Докато изведнъж ме накара да спра и да изчакам.

Времето беше напреднало прекалено много и сега луната се смееше в небето. Слънцето бе залязло отдавна. А заедно с него си беше отишла и светлината на деня.

– Отдясно по диагонал се намира едната от вентилационните шахти на форта. Ще минем през нея и после по данните от твоите незаконни трудове трябва да достигнем до целите ни. – рече Ник и ми подаде дрехите, които носеше в раницата си. – Можеш да си превърнеш отново в човек. Тук радарите не биха могли да ни открият.

Няколко мига и отново бях в собственото си тяло. Взех дрехите си от моя съзаклятник и набързо се облякох. Поех единия от бластерите и едната от разпечатките със схемата и кодовете.

– Вземи и това. – подаде ми едно устройство с формата на часовник. – С негова помощ ще станеш невидим.

Активирах го. Ник направи същото и двамата по възможно най-безшумния начин се доближихме до шахтата. Мъжът погледна за миг във вътрешността и. А после се спусна внимателно между перките, които не работеха. Последвах го.

Беше адски болезнен удар. Направо се стоварих върху металното дъно на шахтата.

Огледах се и забелязах Ник да се отправя по водещата напред метална тръба или по-точно видях как светлините от прожектора му се отдалечават. Догоних го.

– Къде отиваме? – прошепнах аз.

– Вземи един прожектор и погледни картата си. – рече той и ми подаде резервния си.

– Благодаря. – отвърнах, взех прожектора и осветих листа със схемата на сградата на форта.

– Сега сме тук. – прошепна бързо той. – Имаме две цели. Лабораторията и затвора. Ти поемаш първата и откриваш противоотровата. Тя се намира тук. Аз се насочвам към втората.

– Но...

– Сега е 22:17.

– Толкова. – отвърнах щом погледнах часовника си. – А къде е твоя?

– Не е важно. – пресече ме Ник. – В 22:35 трябва да си пред главния вход на сградата. Когато влезеш в лабораторията през отдушника се превърни в метаморф и си вземи противоотровата. Ако се наложи накажи някой от работниците със смърт. До колкото знам противоотровата е със зелен цвят. Това е.

– А ти?

– Аз ще съм там.

– Къде...?

– В 22:35 пред главния вход на сградата. Инак ще загинеш. Времето е скъпо. – и без да каже повече и дума се насочи по тръбата.

Насочих се към целта си по плетеницата от тръби като от време на време поглеждах в карата. И не след дълго достигнах до мястото, което ми бе посочил Ник.

Погледнах през решетката, която преграждаше пътя ми и бегло огледах помещението. Вътре се мотаеха няколко служители в бели прес-тилки. Нямаше пазачи. Само камерите следяха движението на хората в помещението.

На една от металните маси стояха поставки с епруветки. Други в лабораторията не открих.

Реших, че е време да действам и призовах дивото у мен. Тялото ми се промени светкавично. С ръце се опитах да хвана решетката, за да я изкъртя и да вляза, но пръстите ми бяха спряни от някаква невидима преграда. Несъмнено защитно поле.

Огледах се наоколо, но не забелязах други решетки с изглед към лабораторията. Бях с вързани ръце. Но въпреки това не се отказвах от опитите си да открия свободно място. Когато изведнъж нещо изпращя тихо и пръстите ми докоснаха студения метал.

Хванах решетката в нейните краища. С един лек напън от страна на

онази могъща сила вътре в мен я изкъртих, а после я захвърлих вътре в помещението на лабораторията. Бързо се промуших през пролуката и скочих на пода.

Служителите стояха като вкаменени.

– Къде е противоотровата? – изревах.

– Каква... – не успя да довърши онзи, защото бързо го сграбчих за гърлото.

– Къде е? – бях готов да го убия и той го разбра още на мига. Посочи ми епруветките на масата.

– Вземи я внимателно от поставката. – рекох с леден глас и бавно го доведох до мястото.

Онзи не направи дори и опит да се съпротивлява. Взе една епруетка, пълна с някаква зеленикава течност и ми я подаде. Поех я внимателно с другата си ръка, внимавайки да не я повредя.

– Колко е часът? – запитах лаборанта и той погледна бързо към часовника си.

– 22:33. – отвърна.

– Добре. – казах и го пуснах, а после отворих вратата и внимателно се измъкнах в коридора.

Можеше и да греша, но в онзи миг трябваше да се доверя на тези типове – само те знаеха коя е противоотровата.

Отвън очаквах да срещна пазачите, но когато попаднах в пустия и тих коридор се спрях за миг. Имаше нещо много странно във всичко това.

Реших да не губя повече време в размисли и веднага се насочих нататък по коридора към главния вход на сградата. Не ми оставаше много време.

Не знам кога точно достигнах до него, но го направих преди Ник да се тръгне към изхода на зданието.

– Джон? – рече той, сякаш знаеше, че това съм аз. – Сигурен съм, че си успял.

Постави на пода женското тяло, което носеше на ръце и ме изчака да се приближа. Взе безмълвно от ръката ми епруетката и изсипа част от съдържанието в устата на жената.

В същия миг отново приех формата на човек. Нещо вътре в мен го поиска. И без да знам защо, аз разбрах кое е то. Онази клетва, която бях дал преди години. Тя бе изпълнена.

Пред мен на пода лежеше Мери – девойката, която бях търсил толкова дълго време.

– Погълни останалото. – изведнъж Ник премести погледа си върху мен и ми подаде епруветката.

– Мери. – прошепнах аз преди да я изпия.

– Побързай. – натърти той и вдигна жената на ръце. После се насочи безмълвно към изхода.

Аз излязох бързо от вцепенението и погълнах съдържанието на епруветката до дъно. Хвърлих я настрани и последвах Ник.

– Значи тя ти е сестра? – рекох.

– Да, Джон. – отвърна ми той и ме погледна отново. – Имам да ти разказвам още много неща...

Ник спря по средата на изречението, защото както аз така и той беше усетил движение зад нас. Обърнахме се на мига. И забелязахме стоящият пред нас мъж. Беше сам.

– Поздравления. – рече той и изръкопляска. А после тялото му морфира светкавично.

– Татко... – опита се да каже нещо Ник. – ... не. – но късно.

Аз знаех името на мъжа. Познавах го макар и не много добре. Казваше се Мортимър Кейнс и едва тогава усъзнах, че именно той беше онова чудовище в имението.

– Късно е. – отвърна мъжът. Изсмя се гръмогласно и продължи. – Теб и сестра ти може и да пусна. Но него не. – и ме посочи с пръст. – Той ще умре.

Ник ме прониза с поглед и рече:

– Сега когато единственото нещо в света, заради което продължавам да живея е сестра ми, ще направя всичко за нея, за да може да бъде щастлива. – и погледна Мортимър. – Джон. Искам да ти кажа нещо. – гласът му бе приел режеш метален акцент. – Пази я.

После се насочи с бързи стъпки към стоящия отсреща на помещението метаморф.

– Не. – изревах след него.

– Всички ще умрете. – съвсем спокойно изрече Мортимър и още на ми га се нахвърли върху Ник.

– Бягай. – безразлично извика съзаклятникът ми и се опита да спре нападението на метаморфа. Но онзи проби блокадата му и откъсна една-та му ръка.

Тя падна на земята с метален звън. За миг се вгледах в подаващите се от края и кабели.

– Бягай. – отново долетя металическият глас на Ник. Този път той не се опитваше да скрие нищо.

Никълс Кейнс беше киборг. Именно заради това той искаше да си отмъсти. И да спаси сестра си.

Аз побягнах към изхода и вратата веднага се отвори пред мен. Много добре знаех, че това бе работа на Ник. А после се насочих нататък по пътя към изхода на форта.

Изведнъж главната страда избухна с оглушителен трясък в пламъци, а мигове по-късно я последваха останалите спомагателни постройките. В дивия си бяг не усещах нито болката от наранилите ме отломки, нито горещината изгаряща белите ми дробове.

Сега мислите ми бяха насочени единствено към Мери, която носех на ръце. Заради Ник и заради нея, заради клетвата и заради любовта ми аз трябваше да я спася. За да и донеса едно ново начало и едно светло бъдеще.

Бях изминал повече от километър и вече не усещах краката си. Раните от изгорелите парчета пареха адски болезнено, но аз продължавах да вървя. Нямах друг изход. Пътят беше отпред. Когато изведнъж Мери простена и отвори очи.

– Какво стана? – рече тихо тя.

– Нищо. Няма нищо страшно. – прошепнах.

Тя завъртя главата си и отправи взор към играещите в далечината пламъци.

– Той остана там? Нали? – по страните и се стичаха сълзи.

– Не. Той направи това, което повеляваше душата му. Направи това, което трябваше да направи и завърши своето дело успешно. Откри това, за което бе живял и отмъсти.

Мери продължаваше да се вира в зловещите жълтеникави пламъци в далечината. Сълзите и бавно се стичаха по страните и и попадаха върху ръцете ми.

– Сега пътят е пред нас. Нали? – гласът и беше отпаднал. – Трябва да вървим напред.

– Да. – рекох и погледите ни се срещнаха. – Бъдещето... – тя ме прекъсна.

– Обичаш ли ме?

– Да. – отвърнах аз.

– И аз също. – тя притвори очи. – Целуни ме. Нека бъде както преди.

– Ще бъде. – прошепнах тихо и устните ни се срещнаха.

Повече не видях Ник.

Но сякаш от онази нощ, в която всички уреди в границите на форта

ни сочеха правилната посока и после онзи самотен спидер, очакваш двамата бегълци... Мисля, че той продължаваше да бъде с нас, макар и по един друг, негов си и доста специфичен начин. Може би неговият дух се беше съхранил.

Може би.

По някога Господ помагаше на изстрадалите си чада.

А Ник несъмнено беше едно от тях.

София

5 октомври 1999 година.

КРАЙ

© 1999 Иван Димитров

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/397>]